

In memoriam

Hgw. H. Thomas Gilbert Secuianu

Abt van Saint-Michel de Frigolet (F) 1992-2013

De 15-jarige Gilbert, 1948

Gilbert Secuianu werd geboren in Antwerpen op 3 maart 1933 als tweede kind van Traian Secuianu en Anna de Bot. Zijn jongere zusje

Juliette overleed toen ze één jaar oud was. Na Gilbert volgden nog drie zonen Jan, John en Erik. Vader Traian afkomstig uit Moldavië in Roemenië was bootsman op Roemeense en Belgische schepen. In Antwerpen leerde hij Anna de Bot kennen. Anna was afkomstig van een Nederlandse binnenschippersfamilie en werd geboren op een Rijnschip in Duisburg. Op tweejarige leeftijd overleefde ze met haar ouders de ramp waarbij het sleepschip aangevaren werd en zonk. Een jaar later, toen het gezin in Antwerpen woonde, is Anna aangereden door een tram waardoor ze haar linkerbeen verloor. Traian en Anna huwden in 1930 civiel en kerkelijk, dit laatste met een indult van het aartsbisdom aangezien Traian tot de Roemeense orthodoxe kerk behoorde. Vanaf 1931 bleef Traian aan wal en baatte hij samen met zijn echtgenote een kapsalon uit in de Vekestraat in Antwerpen. Toen Traian 65 jaar werd bekwam hij de Belgische nationaliteit. Wat later kregen ook Anna, die bij haar huwelijk de Roemeense nationaliteit had aangenomen, en ook de toen minderjarige kinderen John en Erik de Belgische nationaliteit. Gilbert en Jan waren reeds in 1952 Belg geworden door optatie.

Na de lagere school in de Van Maerlantstraat in Antwerpen volgde Gilbert de Latijn-Griekse humaniora aan het Sint-Michielscol-

De KSA-leider in 1952, net vóór zijn intrede

Het noviciaat van 1952

v.l.n.r. Xavier Georges Blanquart, weggegaan als frater, Roger Wilfried Van Kerckhoven (1928-2000), Thomas Gilbert Secuianu, Richardus Guido Smets (1933-2021)

Priesterwijding op 20 juli 1958

lege in Brasschaat. Zijn klasgenoten waren onder de indruk van zijn vurige apostolaatsijver voor het heil van de jeugd. In de Sint-Antoniusparochie in Antwerpen was hij de leider van de misdienaars en in 't Stad kende hij alle zusterkloosters.

Het was dan ook niet verwonderlijk dat Gilbert in 1952 intrad in de abdij van Averbode. Bij de inkleding ontving hij de naam van de apostel Thomas. In september 1954 verbond hij zich aan de abdijsgemeenschap door zijn eerste professie. Tijdens zijn opleiding deed hij legerdienst in de zgn. Cibi. Eerst in Aalst, daarna in het militair hospitaal van Antwerpen. Op 20 juli 1958 werd hij in de abdijskerk tot priester gewijd door Mgr. J.B. Musty, hulpbisschop van Namen. De volgende jaren studeerde Thomas aan de Gregoriana universiteit in Rome en behaalde er de licentie theologie in 1960. Hierna benoemde abt Giquière hem als leraar in het Sint-Michiels-

college in Brasschaat. Leraar, klastitularis en proost van de KSA, het ging hem goed af.

Tot zijn eigen verwondering riep de nieuwgekozen abt Stappers hem in 1967 terug naar de abdij om supprior en opleidingsverantwoordelijke te worden van de novicen en jonge fraters. Aangezien Thomas volgens het kerkelijk recht voor deze laatste functie niet de vereiste leeftijd had, diende de abt hiervoor dispensatie aan te vragen. Water, boten en varen, het zat in de familie. Dus organiseerde hij voor de junioren een zeilvakantie.

Een jaar later werd Thomas tot prior benoemd. Het waren bewogen jaren in de Kerk. De vernieuwingen van het Tweede Vaticaans Concilie betroffen ook het kloosterleven. In het abdijsleven en in de liturgie diende er heel wat aangepast te worden en alles was nog niet helemaal duidelijk. Van 1968 tot 1980 heeft Thomas als prior, samen met abt Stappers en de andere oversten,

hierin een belangrijke rol gespeeld. Op een rustige, evenwichtige en eigentijdse manier wist hij het conventsleven aan te passen met respect voor de belangrijke waarden van de traditie. In deze periode was hij in de boekhandel, toen gevestigd naast de abdijskerk, verantwoordelijk voor de religieuze en decoratieve artikelen en voor de platen. Hij introduceerde er o.m. de platen van de Roemeense panfluitspeler George Zamfir, waardoor deze in Vlaanderen bekend werd. Op het bezinningscentrum begeleidde hij vele retraites zowel voor leer-

Intronisatiefeest met het junioraat als novicemeester, 31 augustus 1967

Zeilen met de jonge fraters op het Voerse Meer, juli 1968

lingen als voor religieuzen en volwassenen. Van 1976 tot 1989 was Thomas docent esthetica in de priesteropleiding Agripio in de abdij en van 1978 tot 1980 eveneens docent kerkgeschiedenis. Van 1980 tot 1988 was hij

tijdens de weekends meewerkend priester in de Onze-Lieve-Vrouwekerk in Aarschot.

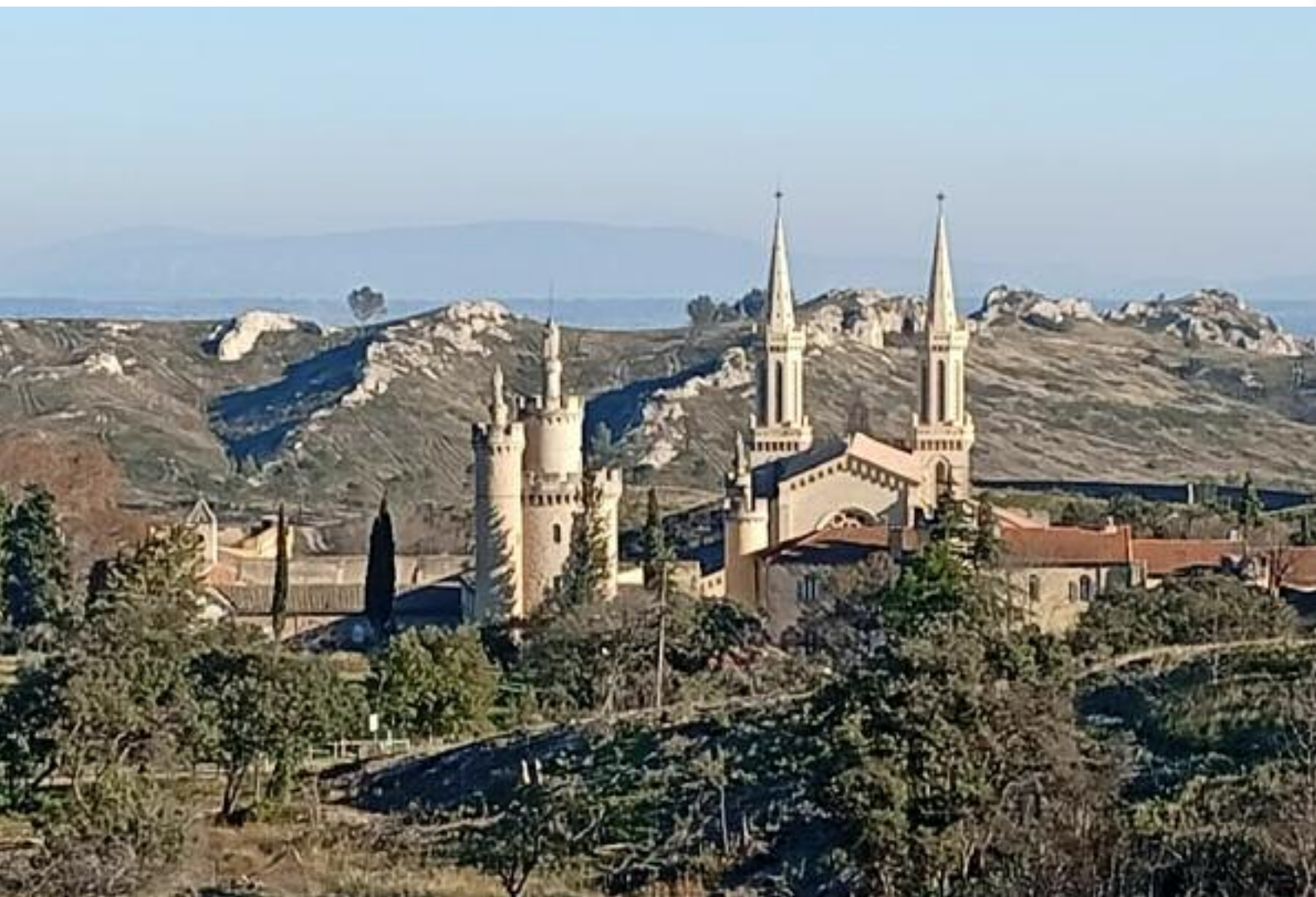
In opvolging van confrater Volkaerts benoemde abt Stappers Thomas in 1980 tot directeur van de uitgeverijen Goede Pers/ Presse Européenne en Altiora. Tot 1991 bestuurde hij deze bedrijven. Samen met zijn medewerkers werkte hij aan de kwaliteit en de vernieuwing van de uitgaven. Hij had daarbij vooral zorg voor de religieuze uitgaven en voor de kinder- en jeugdboeken. We denken aan enkele hoogtepunten: 'Al de dagen van ons leven', een basisboek gebruikt door tienduizenden gezinnen, het werd later herwerkt en opnieuw uitgegeven; de 'Bijbel voor de jeugd' door pater Van Outryve o.p., decennia lang de beste jeugdbijbel; 'Duet met valse noten' de succesvolle debuutroman van Bart Moeyaert. Hij gaf de uitgeverijen een internationale gerichtheid, optimaliseerde de synergie tussen de Nederlandstalige en Franstalige tijdschriften en verjongde de redacties. Zo bereidde hij de uitgeverijen voor op de toekomst. Onder zijn impuls werd het nieuwe uitgeverijgebouw gerealiseerd, ontworpen door architect Bob Van Reeth.

Omwille van de moeilijkheden en spanningen in de Franse abdij van Frigolet en in opvolging van het generaal kapittel van Steinfeld benoemde abt-generaal Van de Ven Thomas in 1988 tot gevolmachtigd *visitor extraordina-*rius van de abdij van Frigolet en in 1990 tot administrator. Met vele vragen en met vrees, maar ook met enthousiasme heeft hij de opdracht aangenomen. Hij had wel aan de abt-generaal een novicemeester gevraagd van een andere canonie om hem bij te staan. Die heeft hij, ondanks zijn aandringen, echter nooit gekregen.

Saint-Michel de Frigolet was voor Thomas niet onbekend. Meerdere malen bezocht hij de abdij. In 1979 preekte hij er de conventretraite en in 1987 deed hij er de visitatie samen met abt Roggen van de Parkabdij. Vanaf zijn benoeming werden het drukke jaren, waarin Thomas de verantwoordelijkheid in Frigolet combineerde met de directie van de uitgeverijen in Averbode. Ontelbare malen reed hij heen en weer, telkens 1000 km met de wagen. In 1991 beëindigde hij zijn op-

dracht in de uitgeverijen. Hij was de laatste norbertijn-directeur van de uitgeverijen. Van 1967 tot 1992 was hij ook lid van de raad van de abt geweest, eerst als prior, daarna als gekozen lid.

Op 2 mei 1992 werd hij verkozen tot tiende abt van Frigolet. Als leuze koos hij 'Quis ut Deus?' vertaald: 'Wie is als God?' Het is de betekenis van de naam Michael. Verwijzend naar zijn band met Sint-Michiël, de patroon

Met Sœur Emmanuelle (de 'voddendraapster van Caïro'), 7 juli 1996

van de Antwerpse Sint-Michielsabdij die Averbode stichtte, van het Sint-Michielscollege in Brasschaat en van de Sint-Michielsabdij van Frigolet. In de bomvolle basiliek van Frigolet ontving hij op 14 juni de abtszegening uit de handen van Mgr. Panafieu, aartsbisschop van Aix-en-Provence en Arles. Abt Geniets, abt Stappers, talrijke abten en prelaten van de orde en vele medebroeders van Averbode waren hierbij aanwezig.

De abdij van Frigolet is gelegen in de pittoreske 'Montagnette' tussen Avignon en Tarascon (Bouches-du-Rhône). Omwille van de

Na de privé-mis met paus Johannes Paulus II, 11 april 1997

dorre en wilde rotsheuvels noemde Marie Mauron het 'La Palestine de la France'. Frigolet is een symbool van de Provence en een trefpunt van Provençaalse tradities. De mistral waait er door ramen en muren. De geur van lavendel, rozemarijn, tijm, het permanente gekriep van de krekels en de verzen- gende hitte werken er bedwelmend. Nobelprijswinnaar Frédéric Mistral, Alphonse Daudet en Marcel Pagnol waren er thuis.

Frigolet werd nu zijn nieuwe heimat. Hij omarmde er zijn nieuwe medebroeders. In zijn toespraak na de abtskeuze zei hij: "Jullie

hebben mij als medebroeder geadopteerd, jullie zijn mijn nieuwe familie.” Het was in zijn leven een belangrijk keerpunt. Tijdens een interview zei hij hierover wat ondeugend: “Averbode is altijd als mijn vrouw geweest. Frigolet werd mijn maîtresse.” Het vroeg van hem inderdaad een grote aanpassing, hijzelf noemde het een tweede noviciaat. Bovendien stond hij er voor grote uitdagingen. Gedurende 25 jaar heeft hij zich met veel doorzetting ingespannen om aan Frigolet een spirituele, dynamische en open uitstraling te geven o.m. door de zorg voor de vorming van novicen, de broederlijkheid en de gastvrijheid van de abdijgemeenschap en de liturgische vieringen. Er is ook het imposante

gebouwencomplex met zijn torens, gekanteelde muren en zijn 2,5 ha pannendak. Grappend noemde Thomas het soms een ‘religieus Disneyland’, maar met alle middelen die hij vond, heeft hij zorg gedragen voor het onderhoud van deze indrukwekkende site in een uniek landschap, meer bepaald door de restauratie van de kloostergang, de Sint-Michielskerk en de vernieuwing van de kloostergebouwen. Vele medebroeders, familieleden, kennissen en vrienden werden er door hem steeds zeer gastvrij ontvangen. Meerdere malen gingen de jonge fraters van Averbode er helpen. Vanuit Frigolet heeft hij vele retraites geleid voor religieuzen in heel Frankrijk.

Middagrecreatie in de abdijtuin van Frigolet, 2008

Ook in de orde droeg hij verantwoordelijkheid als definitior, visitator en als vicaris van de abt-generaal voor de Franstalige circarie.

In 2013 keerde hij terug naar Averbode en was hij beschikbaar voor mensen die om een exorcisme vroegen. Het gaf hem de gelegenheid om de contacten met de familie aan te halen en om vaker zijn geliefd Antwerpen te bezoeken. Hij las veel en hield zich dagelijks op de hoogte van de actualiteit in kerk en wereld. Dagelijks nam hij na het middagmaal de broodresten mee om er tijdens zijn wandeling in de tuin de karpers in de vijver mee te voederen. Wanneer ze hem zagen aankomen sprongen de vissen al op in het water.

Reeds als kind was Thomas doordrongen van de Antwerpse geest. In het kapsalon van zijn ouders hielp hij de koppen wassen en nam hij deel aan de gesprekken. Volgens zijn klasgenoten vloeiden de Antwerpse uitdrukkingen en zegswijzen, deftige en minder deftige, vlot uit zijn mond. Eerst in de Vekestraat, de Zwanegangen en omstreken en later in heel de stad was geen enkele plaats hem onbekend of onbemind. Met de jaren nam zijn bewondering voor de stad aan de stroom alleen maar toe. In Averbode, Frigolet of waar ook, bij de minste gelegenheid greep hij de kans om te verwijzen naar zijn geliefde koekenstad waar alles mooier en beter is. Tot in zijn laatste dagen stond hij in vuur en vlam wanneer het

*Gouden priesterjubileum, september 2008
v.l.n.r. Gilbert Fleurent, Jacques Adriaens en Eric Stynen (50 jaar professie),
Thomas, abt Jos Wouters en Richardus Smets (50 jaar priester)*

Offerandeprocessie, kerstnacht 2011 – een typisch Provençaals gebruik

over Antwerpen ging en verliep het gesprek met de nodige animatie.

Zo zijn de vele jaren van zijn leven gepasseerd met zijn goede en kwade dagen. Want, en ik citeer Marcel Pagnol: “De tijd doet het rad van ons leven draaien, zoals het water het rad van de molens. Niemand is perfect en men kan niet in alles slagen.”

Thomas was de medebroeder met de gemakkelijker te onthouden geboortedatum: 3-3-33. Hij was een man van diep geloof en geestelijk leven, maar heel menselijk en met de voeten op de grond. Altijd een man van weloverwogen, nooit overhaaste beslissingen. In het leidinggeven was hij vastberaden en veeleisend, maar steeds bereid tot diepmenselijk contact.

We hebben hem gekend als iemand met een open en creatieve geest, breeddenkend, ook als man van cultuur en goede smaak. Hij hield van reizen, van muziek en hij had oog voor al wat mooi is. In de omgang was hij innemend, aimabel en fijnzinnig. Steeds glimlachend bij elke ontmoeting. Iemand noemde hem de pater-gentleman, met alle eigenschappen die J.H. Newman een gentleman toedicht.

Zijn leven en zijn roeping heeft hij steeds ervaren als een gave van Gods Liefde, ook al was het vaak een opgave. “De herkenbare gouden draad van Gods liefde borduurt merkwaardige tekeningen in mijn leven”, schreef hij in 1990. Toen, de voorbije maanden, de ziekte zich meer en meer manifesteerde, zei hij vaak: “Ik ben heel dankbaar dat

Genietend van de najaarszon, een sigaartje en een goed boek in een rustige hoek van de abdijtuin – oktober 2021

ik zo'n lang en boeiend leven heb gehad. Als norbertijn heb ik mij altijd als een vis in het water gevoeld."

In geloof en hoop heeft hij zijn eigen sterven tegemoet gezien. In zijn portefeuille droeg hij het gebed van Teilhard de Chardin bij zich: "Als de kwaal die mijn krachten zal doen af-

nemen of mij naar het graf zal voeren mij overvalt, schenk mij dan God het inzicht, dat Gij aan het werk zijt om tot in het merg van mijn substantie door te dringen om mij in U over te planten."

Hij overleed in de abdij op 29 maart 2025.

Abt Marc Fierens